

двора на бай Генча. Щомъ пресѣкоха огъня тамъ и прехвърлиха снопитѣ по-настрани, дето и искра отъ пожара не може да ги достигне, тѣ се спустнаха къмъ двора на другия, ала късно. Цѣлиятъ дворъ вече бѣше обърнатъ на пепелище. А на улицата до него кжсаше коси стопанинътъ му и ридаеше. Като замаяна охкаше около него и челядта му.

Когато огънътъ бѣше изгасенъ, и селянитѣ почнаха по махали да се завръщатъ къмъ домоветѣ си, нѣкой отъ тѣхъ каза:

— Жалъ ми е, че не можахме да му помогнемъ, горкия! До единъ като луди се нахвърлихме само въ една дворъ. А трѣбваше да се раздѣлимъ на две. Така и двамата щѣха да загубятъ по малко. Сега на една всичко отиде, а на другия всичко се запази.

— Е, кой ни накара да направимъ така? Всѣки бързаше да отвърне съ добро на този, отъ когото добро е видѣлъ. Ето туй се казва то: кой каквото посѣе, това и ще пожъне.

Думитѣ на дѣдо Даня подействуваха утешително върху насъ, и ние спокойно се прибрахме да продължимъ вършидбата си.

Снѣжко-Бѣлодрешко

ПРОЛѢТЕНЪ | ТРУДЪ

Тая страшна люта зима вече мина,
Топълъ вѣтръ духа въ ниви и въ долини.

Вече златно слънце въ небесата грѣе,
Вече пѣстра птица въ клонищата пѣе.

Облачитѣ леки, весели прелитатъ,
И земята диша мокра и честита.

А отъ ранна утринъ, чакъ до късно въ здрача
Съ тежки стѣпки стѣпва — тамъ оре орача.

Хората сж вече като пеперуди —
Всѣки срѣдъ полето тича и се труди.

Че земята диша тежко като въ жажда —
Въ нея тамъ дълбоко житото се ражда.

Н. Фурнаджиевъ